

arbejde vil — ud over en foreløbig planlægning af arbejdet — først kunne sættes i gang, når der er truffet beslutning om at gennemføre den foreslåede opkrævningsordning, og allerede af denne grund er det ikke muligt på indeværende tidspunkt at fastlægge tidspunktet for ordningens ikrafttræden. Det er derfor foreslået, at ikrafttrædelsestidspunktet fastsættes ved senere lov.

Heller ikke de som følge af nyordningen fornødne ændringer i den øvrige skattelovgivning eller de nødvendige bestemmelser vedrørende overgangen til den nye ordning er det muligt at angive i enkeltheder. Først når ikrafttrædelsestidspunktet og dermed de på dette tidspunkt i det hele gældende skatteregler kendes, vil ændrings- og overgangsbestemmelserne kunne udformes, og det er derfor tanken at optage disse bestemmelser i ikrafttrædelsesloven.

Her skal dog kort omtales nogle vigtigere spørgsmål, der vil opstå ved overgangen til den nye opkrævningsordning.

Efter den foreslåede ordning skal den foreløbige skat svares i løbet af kalenderåret, og det vil derfor være naturligt, at de nye opkrævningsregler træder i kraft fra en 1. januar. Indtil dette tidspunkt skal der svares skat efter de hidtidige regler og fra dette tidspunkt efter de nye regler. Efter de gældende regler forfalder indkomst- og formueskatten til staten kvartalsvis den 1. juli, 1. oktober, 1. januar og 1. april, men en række kommuner har fået tilladelse til at anvende opkrævningsterminer, der afviger fra de af loven fastsatte. Når det skal undgås, at skatteyderne ved overgangen til den nye ordning i en periode kommer til at svare skat såvel efter de gamle som efter de nye regler, vil det være nødvendigt, at en del af de skatter, der vedrører det skatteår, der strækker sig ind i det kalenderår, hvor de nye regler træder i kraft, ikke opkræves. Det vil endvidere være det rimeligste, at den andel af skatterne, der ikke opkræves, bliver den samme i de forskellige kommuner, således at det altså ikke får betydning, hvor mange rater i de enkelte kommuner, der forfalder før og efter 1. januar. For ikke at skulle ændre opkrævningsterminerne for det sidste skatteår under den gamle ordning, vil den andel af skatterne, der skal opkræves, kunne fordeles over de terminer, der ligger før den 1. januar. Hvor stor en andel af skatterne for det sidste skatteår, staten og kommunerne vil kunne give afkald på ved overgangen til den nye ordning, vil i nogen grad afhænge af, i hvilket omfang de foreløbige skatter, der indgår i den nærmeste tid efter ordningens ikrafttræden, kan erstatte de bortfaldne

skatteindtægter. Navnlig for kommunernes vedkommende vil det være af betydning, at de skatteindtægter, der i overgangstiden står til deres rådighed, ikke formindskes væsentligt. I det foregående er man som nævnt gået ud fra, at den nye ordning skulle træde i kraft den 1. januar. Som en anden mulighed bør dog nævnes, at ordningen kunne sættes i kraft den 1. juli, således at skatterne for det forløbne skatteår betales fuldt ud og således at den første opkrævningsperiode under den nye ordning kun kommer til at omfatte et halvt år. De principielle problemer vil her være de samme, som når ordningen træder i kraft den 1. januar.

Træder ordningen i kraft eksempelvis den 1. januar 1969, vil skatten for skatteåret 1968-69, der er baseret på indtægten i kalenderåret 1967, som nævnt ikke komme til fuld opkrævning, og indtægten i kalenderåret 1968 slet ikke komme til beskatning. Det vil dog være nødvendigt, at der indgives sædvanlig selvangivelse også vedrørende indkomst- og formueforholdene i 1968, idet det må påses navnlig, at der ikke til dette år henføres indtægter, som rettelig hører hjemme i indkomstopgørelserne for tiden efter 1. januar 1969, og at der ikke udskydes fradrag, som hører hjemme i 1968, til foretagelse i de senere indkomstopgørelser.

Selv om indkomsten i det „skattefri“ år formelt er gjort rigtigt op, må der formentlig ligesom ved overgangen til kildeskat i Sverige og Norge gælde visse bestemmelser om, at ekstraordinære eller ekstraordinært store indkomster, der er indtjent i dette år, i et vist omfang indkomstbeskattes. Dette vil navnlig gælde indtægter, som i kraft af den skattepligtiges dispositioner placeres i det skattefri år med henblik på at undgå beskatning. Men også særlige indkomstforøgelse, som ikke skyldes sådanne dispositioner, bør sikkert, navnlig når der er tale om indkomstforøgelse af betydelig størrelse, i et vist omfang beskattes.

I Sverige blev indkomstforøgelse i den skattefri periode på mere end 1.000 kr. i forhold til gennemsnittet af indkomsterne i de nærmest forudgående 3 år indkomstbeskattet i det omfang, indkomstforøgelsen beroede på dispositioner fra den skattepligtiges side i den hensigt at opnå skattefritagelse eller på andre lignende omstændigheder. Det tilsvarende gjaldt, selv om der ikke var tale om dispositioner med henblik på skattefritagelse, for indkomstforøgelse, der modsvarede af en ved tidligere nedskrivninger opstået varelagerreserve, der nu fremkom til beskatning, indkomstforøgelse, der skyldtes mindre afskrivninger eller henlæggelse end tidligere, indkomstforøgelse, der modsvarede